

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- besluit C(2012) 2069 final van de Commissie van de Europese Unie van 28 maart 2012 in zaak COMP/39452 — Hang-en-sluitwerk voor ramen en glazen deuren — nietig te verklaren voor zover deze op verzoekster betrekking heeft;
- subsidiair, de voor verzoekster vastgestelde geldboete passend te verlagen;
- verweerster te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij negen middelen aan.

- 1) In de eerste plaats gaat het boetebesluit ten onrechte ervan uit dat een inbreuk op artikel 101 VWEU is gepleegd. Daarvan is echter geen sprake omdat de gesprekken de andere zijde van de markt volledig bekend waren en op wens daarvan plaatsvonden.
- 2) In de tweede plaats gaat het boetebesluit ten onrechte ervan uit dat andere soorten hang-en-sluitwerk, zoals draaivalbeslagen, voorwerp van de gesprekken tussen de betrokken ondernemingen waren.
- 3) In de derde plaats gaat het boetebesluit in elk geval, ook als sprake zou zijn van een inbreuk op artikel 101 VWEU, ten onrechte ervan uit dat ook speciaal hang-en-sluitwerk voorwerp van het met het mededingingsrecht strijdige gedrag was.
- 4) In de vierde plaats is ook de veronderstelling onjuist dat verzoekster aan eventuele met het mededingingsrecht strijdige afspraken heeft deelgenomen die verder strekten dan het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland. Hoogstens kan wat verzoekster betreft op de Italiaanse en de Griekse markt een inbreuk op artikel 101 VWEU voor het jaar 2007 in aanmerking worden genomen.
- 5) In de vijfde plaats voert verzoekster subsidiair ten opzichte van het twee tot en met vierde middel aan dat bij de boeteberekening ten onrechte rekening is gehouden met omzet die behaald is met schuifbeslagen en speciale beslagen en met omzet die niet in Duitsland is behaald. Doordat deze omzet mede in aanmerking is genomen is de door verzoekster behaalde omzet voor de vaststelling van het basisbedrag van de geldboete duidelijk te hoog. Dit levert een schending van artikel 23, lid 3, van verordening nr. 1/2003 op.
- 6) In de zesde plaats betoogt verzoekster subsidiair dat bij de vaststelling van de hoogte van de geldboete de grenzen van de beoordelingsbevoegdheid zijn overschreden wat de zwaarte van de inbreuk en de omvang van de verhoging wegens afschrikking (zogenoemd leergeld) betreft. Het percentage dat voor de zwaarte van de inbreuk en voor de

verhoging wegens afschrikking is toegepast, is wat verzoekster betreft ongepast hoog. Ook hier is dus sprake van een schending van artikel 23, lid 3, van verordening nr. 1/2003.

- 7) In de zevende plaats voert verzoekster subsidiair nog een schending van artikel 23, lid 3, van verordening nr. 1/2003 aan op grond van de onjuiste inaanmerkingneming van de omzet die zij bij andere kartellenden heeft behaald.
- 8) In de achtste plaats vertoont het besluit ernstige motiveringsgebreken. Het moet daarom wegens schending van artikel 296 VWEU en de daaruit voortvloeiende schending van de rechten van verdediging van verzoekster in zijn geheel, en los van de vraag of verzoekster al dan niet heeft deelgenomen aan met artikel 101 VWEU strijdige afspraken, nietig worden verklaard. Dit verzuim kan niet in de loop van de procedure worden rechtgezet.
- 9) In de negende plaats gaat de Commissie ten slotte ten onrechte ervan uit dat verzoekster van 16 november 1999 tot en met 3 juli 2007 aan de (vermeend) met het mededingingsrecht strijdige afspraken heeft deelgenomen. Het verwijt van een enkele voortdurende inbreuk van 16 november 1999 tot en met 3 juli 2007 is gezien een autonome prijsverhoging voor het jaar 2001 en de ontbrekende overeenstemming voor het jaar 2002 niet houdbaar. Daarom kunnen hoogstens de tijdvakken vanaf 2003 in het besluit in aanmerking worden genomen. Voor zover verzoekster evenwel met het mededingingsrecht strijdig gedrag wordt verweten dat zich tot buiten de Duitse markt strekte, kan hoogstens in 2007 een inbreuk op artikel 101 VWEU ten laste worden gelegd. Verzoekster is daarom van mening dat het niet toelaatbaar is om wat haar aangaat een zeven jaar en zeven maanden durende inbreuk aan te nemen.

Beroep ingesteld op 11 juni 2012 — Siegenia-Aubi en Noraa/Commissie

(Zaak T-257/12)

(2012/C 227/54)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partijen: Siegenia-Aubi KG (Wilnsdorf, Duitsland) en Noraa GmbH (Wilnsdorf, Duitsland) (vertegenwoordigers: T. Caspary en J. van Kann, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- het besluit van de Commissie van 28 maart 2012 in zaak COMP/39452 — Hang- en sluitwerk voor vensters en glazen deuren C(2012) 2069 def. gedeeltelijk nietig verklaren, voor zover dit verzoeksters betreft;

- subsidiair, de aan verzoeksters in het bestreden besluit opgelegde geldboete overeenkomstig artikel 261 VWEU passend verlagen;
- verweerster verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voeren verzoeksters acht middelen aan.

- 1) Verweerster heeft bij haar vaststellingen de beginselen betreffende de bewijslast (artikel 2 van verordening nr. 1/2003), betreffende de bewijsstandaard en betreffende de motiveringsplicht geschonden. In het bijzonder heeft verweerster niet genoegzaam bewezen dat er sprake is van vermeende signaalwerking van de Duitse prijzen voor draai-kiepsystemen op alle hang- en sluitwerktechnologieën en -materialen in de gehele EER en heeft zij derhalve de op haar rustende bewijslast ten onrechte beperkt.
- 2) Verweerster heeft ten onrechte aangenomen dat de vermeende afspraken de gehele EER betroffen, respectievelijk geen toereikende bewijzen daarvoor geleverd.
- 3) Verweerster heeft ten onrechte aangenomen — en er geen bewijs voor geleverd — dat de vermeende inbreuk alle hang- en sluitwerktechnologieën en -materialen betrof.
- 4) Verweerster heeft ten onrechte aangenomen — en er geen toereikend bewijs voor geleverd — dat in 2002 prijsafspraken zouden zijn gemaakt. Daardoor zijn de richtsnoeren inzake geldboeten ook verkeerd toegepast voor zover er ten onrechte van uit werd gegaan dat de inbreuk van 1999 tot 2007 heeft geduurd. Bovendien heeft verweerster artikel 25 van verordening nr. 1/2003 geschonden omdat gebeurtenissen van voor 2002 reeds zijn verjaard.
- 5) Verweerster heeft aan verzoeksters ten onrechte de handelwijze toegerekend van een vennootschap waarin slechts een minderheidsdeelneming werd gehouden, en daardoor de regels inzake de toerekening van handelingen van dochtervennootschappen aan moedervennootschappen alsmede de motiveringsplicht geschonden.
- 6) Verweerster heeft bij de uitvoering van een aanpassing van de geldboete de beginselen van gelijke behandeling, evenredigheid, behoorlijk bestuur alsmede de motiveringsplicht geschonden. Voorts heeft verweerster de bewoordingen, de systematiek en het doel van de richtsnoeren inzake geldboeten geschonden.
- 7) Verweerster heeft bij de bepaling van de zwaarte van de inbreuk de beginselen van evenredigheid en behoorlijk bestuur alsmede de punten 20, 23 en 25 van de richtsnoeren inzake geldboeten geschonden.

- 8) Verweerster heeft bij de bepaling van verzachtende omstandigheden de beginselen van gelijke behandeling, punt 29 van de richtsnoeren inzake geldboeten alsmede de motiveringsplicht geschonden. Met name heeft verweerster niet in aanmerking genomen dat er sprake was van een niet-opzettelijke handeling en van actieve medewerking van verzoeksters.

Beroep ingesteld op 11 juni 2012 — Alban Giacomo/ Commissie

(Zaak T-259/12)

(2012/C 227/55)

Proceestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Alban Giacomo SpA (Romano d'Ezzelino, Italië) (vertegenwoordigers: S. Nanni Costa, F. Di Gianni, G. Coppo, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- de aan verzoekster opgelegde geldboete nietig te verklaren of, subsidiair, te verlagen, indien nodig met gebruikmaking van de materiële bevoegdheid waarover het in de zin van artikel 261 VWEU beschikt;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het in deze zaak bestreden besluit is hetzelfde als dat in zaak T-248/12, Carl Fuhr GmbH & Co. KG/Commissie.

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

- 1) Eerste middel, ontleend aan de onrechtmatigheid van de vaststelling van de duur van de inbreuk die aan Alban Giacomo SpA wordt toegerekend.
  - Met het eerste middel voert verzoekster aan dat de haar verweten inbreuk is beëindigd bij gelegenheid van de laatste vergadering waaraan zij heeft deelgenomen, zijnde 11 september 2006, en niet tegelijkertijd met de inspecties die de Commissie op 3 juli 2007 heeft uitgevoerd.